

Lee Child

A BAJ NEM JÁR EGYEDÜL

Lee Child

A BAJ NEM JÁR EGYEDÜL

MÁSODIK KIADÁS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Bad Luck and Trouble

Copyright © Lee Child 2007

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2016

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
KOC SIS ANIKÓ

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 643 928 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 22,5 nyomdai ív terjedelemben

1. fejezet

A férfit Calvin Franznak hívták, a helikopter pedig egy Bell 22-es volt. Franz mindkét lába el volt törve, ezért egy hordágyra kötözve vitték fel a fedélzetre. A Bell kettős motorral ellátott, tágas belsejű helikopter. Főleg nagyvállalatoknál és a rendőrségnél használják, hét utasnak van benne hely. A hátsó ajtó akkora, mint egy furgon tolóajtaja, jó szélesre ki lehet tární. A középső ülésort eltávolították, így bőven volt hely a padlón, ahová lefektethették Franzot.

A helikopter üresben járó motorral várakozott. Két férfi vitte a hordágyat. Amikor a forgólapátok alá értek, jól behúzták a fejüket, és szaporán szedték a lábukat – az egyik előre felé, a másik hátrálva. Amikor odaértek a nyitott ajtóhoz, az, amelyik hátrafelé ment, oda támasztotta a hordágy fogantyúját a küszöbre, és behúzott fejjel elhárított az ajtótól. A másik előbbre lépett, aztán jó erősen megtaszította a hordágyat, és becsúszta a helikopterbe. Franz eszméletlenül volt, és nagy fájdalmai voltak. Felkiáltott, és hánykolódott volna, de nem nagyon tudott, mert a mellkasán és a combján keresztben húzó pántokat jó szorosra csatolták. A két férfi is bemászott utána, becsukták az ajtót, és leültek a hiányzó ülések mögötti sorba.

Aztán csak vártak.

A pilóta is várt.

Egy harmadik férfi lépett ki egy szürke ajtón, és átsétált a betonon. A forgólapátok alá érve lehajolt, és a kezét a mellére szorítva lefogta a nyakkendőjét, hogy ne lobogjon a nagy szélben. Olyan volt ez a mozdulat, mint amikor egy bűnös ember megesküszik rá, hogy ártatlan. Megkerülte a Bell hosszúkás orrát, és beült az első ülésre, a pilóta mellé.

– Indulhatunk – mondta, aztán lehajtotta a fejét, és a biztonsági öv csatjával kezdett foglalatzkodni.

A pilóta felpörgette a turbinákat. A lustán forgó lapátok halk surrogása fokozatosan felerősödött, és elnyomta a kipufogó éles sivítését. A helikopter felszállt a földről, egy kicsit balra lebegett, aztán a pilóta behúzta a futóművet, és háromszáz méter magasba emelkedett. A gép lefelé billentett orral, berregve nekivágott az útnak észak felé. Odalent autótutak, ipari parkok és rendezett, egymástól elkülönülő kertvárosi negyedek suhantak el. A téglafalak és a fémépületek vörösen ragyogtak a késő délutáni napfényben. Apró, smaragdzöld pázsitfoltok és úszómedencék türkizkék négyszögei csillantak fel a lemenő nap utolsó fénysugaraiban.

Az elöl ülő férfi megszólalt: – Tudja, hová megyünk?

A pilóta nem válaszolt semmit, csak bólintott.

A Bell berregve tovább haladt. Kissé északkeletre fordult, és kicsit magasabbra emelkedett, a sötétség felé. Odalent a mélyben elsuhant alattuk egy autópálya, nyugati irányba fehér fényfolyam hömpölygött, kelet felé piros. Az autópályától egy kicsivel északra az utolsó beépített területek alacsony domboknak adták át a helyüket – kopár, bozótos, lakatlan táj terült el erre. A lenyugvó nap irányába néző lejtők narancssárga fényben fürödtek, a völgyekben az árnyak között tompa, barna színek uralkodtak. Az alacsony dombok után kisebb, lekerekített formájú hegyek következtek. A Bell tovább repült, hol magasabbra emelkedett, hol lejjebb ereszkedett, a lenti táj kontúrjait követve. Az elöl ülő férfi hátrafordult, és lenézett Franzra, aki a háta mögött, a földön feküdt. Halványan elmosolyodott, és azt mondta: – Talán még húsz perc.

Franz nem felelt. Túl erős fájdalmai voltak.

A Bell engedélyezett sebessége kétszázötvennyolc kilométer per óra, úgyhogy húsz perc alatt majdnem hetven kilométert tettek meg. Elhagyták a hegyeket, és már jóval a kihalt sivatag fölött jártak. A pilóta megdöntötte a gép orrát, és visszavett a sebességéből. Az elöl ülő férfi az ablaknak támasztotta a homlokát, és lebámult a sötétségbe.

- Hol vagyunk most? – kérdezte.
- Ahol a múltkor – felelte a pilóta.
- Pontosan ugyanott?
- Nagyjából.

- Mi van most alattunk?
- Homok.
- A magasságunk?
- Ezer méter.
- Milyen a légmozgás idefönt?
- Mozdulatlan. Van egy kis meleg légáramlat, de szél nincs.
- Biztonságos?
- Aeronautikai szempontból igen.
- Akkor csináljuk.

A pilóta még jobban lelassított, elfordult, és egy helyben lebegni kezdett, ezer méterrel a sivatag fölött. Az elől ülő férfi megint hátrafordult, és intett két társának. Mindketten kikapcsolták a biztonsági övüket. Az egyik leguggolt, előbbre hajolt, és kikerülte Franz lábát. Egyik kezével a lazán lógó biztonsági hámba kapaszkodott, míg a másikkal kinyitotta a helikopter ajtaját. A pilóta is félig hátrafordult, és nézte, aztán kicsit oldalra billentette a gépet, így az ajtó a saját súlyától kinyílt. Aztán megint függőlegesbe hozta a helikoptert, és lassan, az óramutató járásával megegyező irányban körözni kezdett, így a mozgás és a légnyomás szélesre tárva tartotta az ajtót. A másik hátul ülő férfi leguggolt Franz feje mellett, és negyvenöt fokos szögben felemelte a hordágyat. Az első nekitámasztotta a cipője orrát a hordágy másik végének, hogy ne csússzon el a padlón. A másik még magasabbra rántotta a hordágy fejevégét, mint egy súlyemelő, és majdnem függőlegesbe emelte a hordágyat. Franzot csak a szíjak tartották. Nagydarab, nehéz ember volt, és nagyon elszánt. A lábát nem tudta használni, de a felsőteste izmos volt, és minden porcikája keményen megfeszült. A fejét ide-oda rángatta.

Az első férfi előhúzott egy rugós kést, és kinyitotta a pengét. Átvágta vele a szíjakat Franz lábánál. Egy pillanatra megállt, majd egyetlen villámgyors mozdulattal a mellkasánál is elnyisszantotta a szíjak. Ugyanebben a pillanatban a másik férfi teljesen függőlegesbe nyomta fel a hordágyat. Franz önkéntelenül tett egy lépést előre, és ránehezedett törött jobb lábára. Felordított, aztán ösztönösen a törött bal lábával is előrelépett. A karjával hadonászva előrezuhant, egyenesen ki a nyitott ajtón, a helikopter berregésétől zajos sötétségbe, a forgólapátok által keltett szélviharba, bele az éjszakába.

Ezer méterrel a sivatag fölött.

Egy pillanatra néma csönd lett, mintha még a motor zaja is elhal-
kult volna. Aztán a pilóta megfordította a Bellt, és a másik irányba
kezdett körözni, amitől szépen becsapódott az ajtó. A turbinák új-
ból felpörögtek, a forgólapátok a levegőbe hasítottak, és a gép orra
lefelé billent.

A két férfi visszamászott az ülésre.

Az elöl ülő férfi csak annyit mondott: – Indulhatunk vissza.

2. fejezet

Tizenhét nappal később Jack Reacher épp az oregoni Portlandben
tartózkodott, és üres volt a zsebe. Azért volt Portlandben, mert vala-
hol lennie kellett, és a busz, amelyre két nappal ezelőtt felszállt, itt állt
meg. A zsebe pedig azért volt üres, mert egy többnyire rendőrök által
frekvenciózott bárban megismerkedett egy Samantha nevű nővel, aki
helyettes államügyész volt, és kétszer meghívta vacsorázni, mielőtt
nálá töltötte volna az éjszakát. Most reggel kilenc óra volt, a nő el-
ment dolgozni, ő pedig épp eljött a lakásáról. Visszafelé tartott a bel-
városban lévő távolsági buszvégállomáshoz. A haja még nedves volt
a zuhanyozástól, elégedett volt, és kipihent. A célja egyelőre homá-
lyos, a zsebében pedig egy nagyon vékonyka bankjegycsomó lapult.

A 2001. szeptember 11-i terrortámadás gyakorlati szempontból
két dologban is megváltoztatta Reacher életét. Először is az össze-
csukható nyelvű fogkeféje mellett azóta állandóan magánál hordta az
útlevelét is. Ebben az új korszakban túlságosan sok helyen kértek
fényképes igazolványt, az utazáshoz is többnyire szükség volt rá.
Reacher csak sodródó utazó volt, nem pedig remete, afféle nyughat-
atlan vándor, aki azért nem áll teljesen kívül a társadalmon, úgyhogy
kénytelen-kelletlen megadta magát az új kor követelményeinek.

Másodszor pedig változtatnia kellett a banki ügyletein. Miután
otthagyta a hadsereget, hosszú éveken át az volt a jól bevált módszer-
re, hogy ha pénzre volt szüksége, felhívta a virginiai bankját, és utasít-
totta őket, hogy a Western Unionon keresztül utalják át a kért össze-
get oda, ahol éppen tartózkodott. Csakhogy a terrorizmus okozta ag-

godalmak miatt a telefonos banki szolgáltatásoknak befellegzett. Úgyhogy Reacher beszerzett egy bankkártyát. Az útlevelében hordta, 8197 volt a PIN-kódja. Mindig úgy tartotta magáról, hogy nincs túl sok tehetséggel megáldva, de azért rendelkezett néhány képességgel, amelynek legtöbbje testi adottság volt, és az átlagosat meghaladó magasságának és erejének volt köszönhető. Ám volt például egy olyan adottsága is, hogy óra nélkül is mindig meg tudta mondani, mennyi az idő, vagy az, hogy szeretett játékosan zsonglőrködni a számokkal. A 8197-et a következőképpen választotta ki: a 97 tetszett neki, mert ez a legnagyobb két számjegyű prímszám, a 81-et pedig azért kedvelte, mert a szó szerint végtelen számú lehetőség közül ez a létező egyetlen olyan szám, amelynek a négyzetgyöke megegyezik a számjegyeinek összegével. A 81 négyzetgyöke 9, és 1 meg 8 is 9. Az univerzumban létező összes nem triviális szám közül egyik sem rendelkezik ezzel a megkapó szimmetriával. Tökéletes.

A számok iránti érzéke, valamint a pénzügyek iránt érzett veszülöttség cinizmusa mindig arra készítette, hogy ahányszor pénzt vesz fel az automatából, mindig ellenőrizze az egyenlegét is. Soha nem felejtette el levonni a kezelési költségeket, és minden negyedévben hozzáadta a bank által fizetett szerény kis kamatot. A gyanakvása ellenére még soha nem vágták át. Az egyenleg mindig pontosan annyi volt, amennyire számított. Soha nem érte meglepetés vagy bosszúság.

Egészen eddig a portlandi reggelig, amikor is kissé meglepődött, bár azért bosszúnak nem volt mondható. Az egyenlege ugyanis ezer dollárral többet mutatott a kelleténél.

Illetve a számításai szerint egészen pontosan ezerharminc dollárral többet. Nyilván valami tévedés lehet. A bank hibát követett el, rossz számlára került egy befizetett összeg. Tévedés, amit majd kijavítanak. Nem fogja megtartani a pénzt. Optimista, de nem ostoba. Megnyomott egy másik gombot az automatán, és kért egy úgynevezett mini számlaegyenleget. Vékony papírcsík siklott ki a nyíláson, halványszürkén nyomtatott számokkal, amelyen felsorolták a számláján zajlott utolsó öt tranzakciót. Ebből három automatából történt pénzfelvétel volt, ezekre tisztán emlékezett, egy pedig a bank által legutóbb jóváírt kamatok. Az utolsó egy három nappal ezelőtti befizetés: ezerharminc dollár. Ott volt, feketén-fehéren. A papírcsík túl kes-

keny volt, hogy külön oszlopban elférjenek a kifizetések és a jóváírá-
sok, ezért a befizetéseket zárójelbe téve jelezték: (1030,00).

Ezerharminc dollár.

1030.

Önmagában véve nem egy érdekes szám, de Reacher egy percig csak bámulta. Nem prímszám, ez nyilvánvaló. Kettőnél nagyobb páros szám soha nem lehet prímszám. A négyzetgyöke? Nyilván egy hajszállal több mint 32. A köbgyöke? Egy hajszállal kevesebb mint 10,1. Az osztói? Nincs sok, de köztük van az 5 és a 206, a magától értetődő 10 és 103 mellett, illetve a még alapvetőbb 2 és 515 mellett.

Tehát 1030.

Ezerharminc.

Valami tévedés lehet.

Talán.

De az is lehet, hogy nem az.

Reacher kivett az automatából ötven dollárt, a zsebébe kotort apróért, aztán elindult, hogy keressen egy nyilvános telefont.

Talált is egy telefonfülkét a buszpályaudvaron. Emlékezetből tárcsázta a bankja számát. Nyugat-Virginia körzetszáma 940, Kelet-Virginiaé 1240. Virginiában épp ebédidő van, de valakit csak ott talál a bankban.

Talált is. Reacher még soha nem beszélt ezzel az illetővel, de a nő elég kompetensnek hangzott. Talán egy hátsó irodában dolgozó ügyintéző, aki ebédidőben helyettesít. A nő megmondta a nevét is, de Reacher nem értette. Aztán belekezdett egy hosszadalmas, jól begyakorolt bevezetőbe, amelytől a telefonáló úgy érezheti magát, mint egy nagyra értékelt ügyfél. Reacher végighallgatta, aztán elmondta, mi a problémája a számlájával. A nőt kissé meglepte, hogy valaki azért telefonál, mert a bank az ő javára tévedett.

- Lehet, hogy nem tévedés – mondta Reacher.
- Várt átutalást? – kérdezte a nő.
- Nem.
- Gyakran utalnak a számlájára?
- Nem.
- Akkor valószínű, hogy tévedésről van szó, nem gondolja?
- Szeretném tudni, kitől érkezett az átutalás.

– Megkérdezhetem, hogy miért?
– Ezt elég hosszú lenne elmagyarázni.
– Tudnom kell – mondta a nő. – Egyébként kötelez a banki titoktartás. Ha a bank hibájából kiszolgáltatjuk egy ügyfél adatait egy másinak, azzal megszeghetünk egy sor szabályt és etikai előírást.

– Lehetséges, hogy ez egy üzenet valakitől – mondta Reacher.

– Üzenet?

– A múltamból.

– Nem értem.

– Valamikor katonai rendőr voltam – magyarázta Reacher. – A katonai rendőrségnél számkódokat használnak a rádiós üzeneteknél. Ha egy katonai rendőrnek mondjuk sürgős erősítésre van szüksége, és segítséget akar kérni a bajtársaitól, csak lead egy jelzést rádión, a tíz-harmincat. Érti, miről van szó?

– Nem, nem igazán.

Reacher folytatta: – Ha nem ismerem az illetőt, aki az átutalást küldte, akkor ez egyszerűen csak ezerharminc dollár, és tévedés. De ha egy régi ismerőstől jött, akkor lehet, hogy segélykérés.

– Még mindig nem értem.

– Nézze meg, hogy van írva. Lehet, hogy ez egy tíz-harmincas rádiós kód, és nem ezerharminc dollár. Nézze meg papíron.

– Akkor miért nem hívta fel ez az illető egyszerűen telefonon?

– Nincs telefonom.

– Akkor küldhetett volna e-mailt vagy táviratot. Vagy akár levelet.

– Nincs semmilyen címem.

– Akkor mi hogy szoktunk kapcsolatba lépni önnel?

– Sehogy.

– Elég furcsa módja lenne a kommunikációnak, ha valaki pénzt küldene a bankszámlájára.

– Lehet, hogy ez az egyetlen módja.

– Elég körülményes mód. Ehhez valakinek ki kellett derítenie a számlaszámát.

– Hát ez az – mondta Reacher. – Nagyon okos és találékony személynek kellett lennie. És ha egy ilyen személy segítséget kér, akkor valaki valahol nagyon nagy bajban van.

– És költséges is lenne. Valakinek több mint ezer dollárt kellett áldoznia rá.

- Pontosan. Az illető okos, találékony és kétségbeesett.

A vonalban csönd lett. Aztán a nő felvetette: – Nem tudna egy listát készíteni a szóba jöhető emberekről, és mindegyiküket felhívni?

– Sok okos emberrel dolgoztam együtt annak idején. Legtöbbjükkal nagyon régen. Hetekbe telne, ha mindegyiküket meg akarnám keresni. És lehet, hogy addigra már túl késő lenne. Különben sincs telefonom.

Megint csönd lett, csak egy billentyűzet halk kopogása hallatszott a kagylóban.

- Akkor utána néz? – kérdezte Reacher.
- Nem lenne szabad megtennem – felelte a nő.
- Nem fogom elárulni.

A vonalban csönd lett. A billentyűk kopogása is elhallgatott. Reacher tudta, hogy a név ott van a nő előtt a monitoron.

- Mondja meg – kérte.
- Nem mondhatom meg. Segítsen.
- Hogyan?
- Adjon egy kis segítséget, hogy ne nekem kelljen kimondani.
- Miféle segítséget?
- Mondjuk, férfi vagy nő az illető?

Reacher röviden elmosolyodott. A válasz benne rejlett a kérdésben. Csak nő lehet. Egy okos, találékony nő, akinek van képzelőereje, és tud gondolkodni. Egy nő, aki tudja, milyen mániákusan szeret számokkal játszani, osztani-szorozni, összeadni és kivonni.

– Hadd találgassak – mondta Reacher. – Chicagóból jött az áttalás.

- Igen, egy csekket küldtek egy chicagói bankon keresztül.
- Neagley – mondta Reacher.
- Igen, ez a név szerepel itt – felelte a nő. – Frances L. Neagley.
- Akkor felejtse el ezt a beszélgetést – mondta Reacher. – Nem a bank tévedett.